

Arrest

nr. 348 602 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Paul-Henri Spaaklaan 17/1
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Indiase nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 2003.

1.2. Verzoeker dient op 2 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 20 maart 2026 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 mei 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.T., verklaarde over de Indiase nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 15 augustus 2003 in (...) (district Udham Singh Nagar, staat Uttarakhand). U woonde in en rond (...) vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit India. U groeide op in het huis van uw ouders, samen met uw zus. U werkte de middelbare school af in (...), en begon vervolgens aan een bacheloropleiding in handel aan de Bhagat Singh University.

Op 19-jarige leeftijd werd u zich er bewust van dat u homoseksueel bent. U ging een relatie aan met de 21-jarige K., die 6 à 7 maanden duurde. U werd in diezelfde periode onder grote druk van uw familie gezet om te trouwen, waarop u hen vertelde dat u niet wilde trouwen omdat u homoseksueel bent. Uw familie begon u vervolgens slecht te behandelen, uit te schelden en slaan. Zo maakten uw ouders uw kamerdeur kapot toen u niet opendeed, sloeg uw vader u zonder duidelijke aanleiding met een metalen staaf en nam hij uw gsm in beslag toen hij zag dat u een mail naar een organisatie van de lokale LGBTQ-gemeenschap wilde sturen. Het raakte bekend in uw omgeving dat u homoseksueel was. In deze periode liep uw relatie met K. ook op de klippen en werd u depressief. Toen uw ouders u betrapten bij een zelfmoordpoging gooiden zij u het huis uit.

U was toen 20 jaar oud, en ging vervolgens afwisselend bij vrienden wonen, of in een woning die u zelf huurde. De huur was niet zo hoog, en die kon u betalen met werk dat u hier en daar vond, en met de studiebeurs van de overheid. Uw nicht A., met wie u steeds bevriend bent gebleven, hielp u ook financieel. U studeerde af van de universiteit in 2024. U kon in uw levensonderhoud blijven voorzien, maar u werd het leven moeilijk gemaakt door de nationalistische Hindoe-organisatie Vishva Hindu Parishad (VHP), hun jongerenbeweging Bajrang Dal en de rechtse Rajput-organisatie Karni Sena, alsook door andere groeperingen. Het was bij de leden van die bewegingen geweten dat u homoseksueel was, en zij bedreigden u daarom. U werd ook door hen geslagen. Zij weerhielden u ervan naar de politie te gaan of om naar andere steden in India te verhuizen. U vreest ook vermoord te worden door de heersende Bharatiya Janata-partij (BJP), omdat u voor de Congrespartij stemt.

Omdat u geen toekomst voor uzelf zag in India besloot u naar het buitenland te verhuizen. U werd daartoe geadviseerd door uw nicht A., uw goede vriend S. en 2 verre ooms van u die reeds jarenlang in Spanje wonen. U werd ook financieel door dit netwerk geholpen, en u kon met een visum voor Duitsland naar Europa komen. U vertrok op 26 februari 2026 vanuit New Delhi, en via een overstap in Turkije kwam u op 27 februari 2026 toe in de luchthaven van Charleroi, waar u meteen een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legt een medisch certificaat neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Tegenover de DVZ haalde u geen problemen aan die invloed zouden kunnen hebben op het verloop van de procedure (vraag 29, verklaring DVZ dd 4 maart 2026; 'vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ', zie administratief dossier).

Hoewel u tegenover het CGVS aanhaalde dat u aan geheugenproblemen lijdt (NPO, P.3), verduidelijkt u niet in concreto welke steunmaatregelen hieromtrent dienden te worden genomen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch op welke manier het ontbreken van bepaalde steunmaatregelen een negatieve invloed zou hebben op de behandeling van uw verzoek. Er dient tevens te worden opgemerkt dat het louter blote beweringen betreffen dat u aan geheugenproblemen zou lijden. Voorts werd u gedurende uw persoonlijk onderhoud met het CGVS bijgestaan door haar advocaat. U noch hij formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte u of hij er bij aanvang melding van dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde na afloop van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS een medisch certificaat neer (medisch certificaat, zie groene map). Echter blijkt nergens uit dit attest dat of op welke wijze uw vermeende geheugenproblemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens een éénmalig gesprek met de dokter in kwestie en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte dat u homoseksueel bent. Immers bleken uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid allesbehalve overtuigend:

- U kwam op 27 februari 2026 aan in België, met een vlucht komende uit Istanbul. U was in het bezit van een werkvisum type C. Toen de Federale Politie informeerde naar de reden voor uw komst naar België, verklaarde u uitdrukkelijk dat u hier niet kwam om te werken, maar louter voor toeristische doeleinden. U gaf aan enkele dagen nadien weer te willen vertrekken naar Frankfurt. Op 4 maart 2026 wou u dan terugkeren naar India. Nadat uw visum werd ingetrokken en u een weigeringsbeslissing werd betekend (bijlage 11-terugdrijving), diende u op 2 maart 2026 uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming in. Dat u uw beweerde vrees voor terugkeer niet onverwijld kenbaar maakte toen de met de grenscontrole belaste overheden u nadere toelichting vroegen over uw motief om naar België te reizen, doet evenwel ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht u daadwerkelijk een vrees hebben omwille van uw geaardheid, dan mag worden verwacht dat u dit motief aanbrengt van zodra u daar de kans toe krijgt. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u dit niet heeft gedaan.

- U verklaarde tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u wist dat u homo was toen u 15 jaar oud was (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026; NPO, P.5). U zei daar op het CGVS meteen bij dat u toen begon "meisjes te haten" (NPO, P.5). Het is opvallend dat het eerste element dat u met uw homoseksualiteit verbindt meisjes haten is. Er is immers geen link tussen homoseksualiteit en vrouwenhaat.

- U kwam na afloop van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS terug op het moment waarop u zich bewust werd van uw homoseksualiteit, zeggende dat dat pas op 19-jarige leeftijd gebeurde (mail P.W. dd 30 maart 2026, zie administratief dossier). Het is bevreemdend en volstrekt onaannemelijk dat u zich met 4 jaar zou vergissen met betrekking tot zo'n belangrijke gegeven van uw leven, temeer nadat u op 2 voorgaande interviews zei dat u het op 15-jarige leeftijd wist.

- Dat u zich pas op 19-jarige leeftijd bewust werd van uw homoseksualiteit is overigens in tegenstrijd met uw verdere verklaringen. Zo zei u tegenover het CGVS dat u een relatie met K. was aangegaan "2-3 maanden voor ik 19 werd" (NPO, P.5). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende homoseksualiteit verder.

- Ook over de relatie tussen uw geaardheid en uw geloof legde u tegenstrijdige verklaringen af. U gaf aan praktiserend Hindoe te zijn, maar dat de oude boeken van uw geloof homoseksualiteit als een zonde beschouwen (NPO, P.17). U gaf desalniettemin aan de tempels te bezoeken en te bidden (NPO, P.17-18). Toen u werd gevraagd of uw geaardheid een impact had op uw geloof zei u van niet. Nadat er werd doorgevraagd zei u echter, in flagrante tegenstrijd met die verklaring, geen Hindoe te kunnen blijven. Toen u werd voorgelegd dat u nochtans had aangegeven te geloven en te bidden, hulde u zich vervolgens in stilzwijgen (NPO, P.18).

- Op uw profiel op het sociaal medium "Threads", waarnaar rechtstreeks vanop uw instagramprofiel wordt doorverwezen, blijkt u in maart 2025 op zoek naar een "cute partner and business minded girl" (screenshots sociale mediaprofielen, zie blauwe map). Het is in flagrante tegenstrijd met uw verklaringen als zou u homoseksueel zijn, meisjes haten en uitdrukkelijk niet met een meisje te willen trouwen (NPO, P.5), dat u naar een meisje of vrouw op zoek bent.

Dat u niet wist aannemelijk te maken dat u homoseksueel bent, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van de problemen die u daardoor zou gekend hebben. Er dient te worden benadrukt dat uw verklaringen over uw vermeende problemen met de VHP en andere organisaties op zichzelf reeds onaannemelijk bleken:

- Uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen met de VHP, Bajrang Dal en Karni Sena, alsook andere groeperingen, bleken bijzonder vaag en weinig specifiek. Zonder verduidelijking zei u dat u “door deze mensen” geslagen werd, en dat u daarbij “met een ijzeren staaf op mijn been” werd geraakt (NPO, P.4). Bij de DVZ had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat u bij die aanval “niet fysiek gewond” raakte, maar bij het wegvlugten gewond raakte aan uw linkervoet (vraag 1, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026).

- Volgens uw verklaringen op het CGVS waren het “de mensen van VHP en Bajrang Dal” die u geslagen hadden. U wist dit omdat u die mensen toevallig in politieke rally's van de BJP had zien passeren, en ze had herkend toen zij u later hadden geslagen (NPO, P.12). Het is echter niet aannemelijk dat u, als sympathisant van de Congresspartij, zoveel aandacht voor een BJP-rally toont dat u daarin de gezichten van mensen van VHP en Bajrang Dal kan onderscheiden en herinneren.

- Tijdens uw interview met de DVZ had u ook een aanval in het openbaar vermeld, maar daarin noemde u geenszins de VHP of Bajrang Dal. U had daarbij verklaard dat u familieleden en burens had herkend, en dat de politie ook betrokken was (vraag 1, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026). Uw medisch certificaat, dat volledig is gebaseerd op uw verklaringen, vermeldt ook dat u werd aangevallen door familie, politie en **door onbekenden** (medisch certificaat, zie groene map). Uit deze vele tegenstrijdigheden met betrekking tot uw vermeende aanvallers blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over deze aanval.

- Los van uw ongeloofwaardige verklaringen over een aanval vanwege mensen van de VHP en Bajrang Dal, haalde u nog bijzonder vage en allesbehalve concrete, specifieke problemen met deze bewegingen aan, die evenmin overtuigen. Ze zouden u hebben lastig gevallen en hebben geprobeerd u te slaan. Ze zouden ermee hebben gedreigd u neer te schieten als u naar de politie zou gaan. U verklaarde tevens dat als u in een andere stad in India zou gaan wonen, ze u nooit met rust zouden laten (NPO, P.11). U maakt deze problemen echter niet aannemelijk. Het betreffen alle blote beweringen en het is daarnaast volstrekt onduidelijk waarom deze bewegingen het zo op u gemunt zouden hebben, en zich zoveel moeite zouden getroosten u achterna te zitten, louter omdat u homoseksueel zou zijn.

- Daarnaast zouden zij tevens hebben gedreigd u te vermoorden als u een LGBTQ-organisatie zou contacteren (NPO, P.12). Wederom is het volstrekt onduidelijk waarom zij u hiermee zouden bedreigen. U kan dat geenszins verklaren.

- U verklaarde dat u betrokken bent bij de Congresspartij en dat “zij” u ook daarom willen vermoorden. U haalt daarbij aan dat de BJP aan de macht is. Nochtans zegt u zelf dat het parlamentslid uit uw eigen herkomstplaats, (...), lid is van de Congresspartij (NPO, P.5). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u louter stemt voor de Congresspartij, en dat u niet eens een lidkaart hebt (NPO, P.6). Uw vermeende vrees voor politieke vervolging, als één van de vele miljoenen stemmers op de Congresspartij, kan dan ook geenszins ernstig worden genomen.

De problemen die u in uw ouderlijk huis zou gekend hebben omwille van uw vermeende geaardheid waren evenmin geloofwaardig:

- U zou uw familie op 19-jarige leeftijd hebben verteld dat u homo bent, omdat zij u onder enorme druk plaatsten om te trouwen. Nadat u hen had verteld dat u homo bent, in een poging om die druk weg te nemen, zouden uw ouders u zijn beginnen mishandelen. Het is echter allesbehalve aannemelijk dat u reeds op 19-jarige leeftijd onder zo'n grote druk zou staan om te trouwen. Vooreerst was u toen volop aan het studeren aan de universiteit (NPO, P.10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de wettelijke leeftijd om te trouwen voor mannen in Uttarakhand pas op 21 jaar ligt, en de gemiddelde leeftijd voor mannen om te trouwen pas op 26 jaar ligt (COI huwelijksleeftijd Uttarakhand, zie blauwe map).

- Het is des te ongeloofwaardiger dat u op 19-jarige leeftijd onder zoveel druk stond om te trouwen, terwijl uw zus geen enkele druk om te trouwen zou ervaren. Nochtans liggen de wettelijke en gemiddelde leeftijden voor vrouwen om te trouwen in Uttarakhand veel lager, respectievelijk op 18 en 22,3 jaar (COI huwelijksleeftijd Uttarakhand, zie blauwe map). Bovendien studeerde uw zus niet verder na het middelbaar en zit zij gewoon thuis (NPO, P.7).

- U zei uitdrukkelijk tegen het CGVS dat uw zus “op dit moment” thuis zit (NPO, P.7). Echter had u, in flagrante tegenstrijd met bovenstaande verklaring, ook uitdrukkelijk gezegd dat u geen nieuws meer hebt van uw ouders of zus sinds u zo'n 3 jaar geleden uit huis werd gezet (NPO, P.8).

- U vertelde tegenover het CGVS dat u op een gegeven moment met een houten object werd geslagen door uw vader. U vermeldde op 3 verschillende gelegenheden tot 5 keer toe dat het specifiek hout betrof

waarmee u werd geslagen (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026; NPO, P.3, 6; medisch certificaat, zie groene map). In tegenstrijd met die 5 specifieke vermeldingen liet u na afloop van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS weten dat het een metalen staaf betrof waarmee u was geslagen (mail P.W. dd 30 maart 2026, zie administratief dossier).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het door u neergelegde document kan deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw medisch certificaat werd reeds in bovenstaande beslissing besproken. Dit certificaat is volledig gebaseerd op uw verklaringen, zoals door u verteld aan de dokter in kwestie, en bevat bovendien tegenstrijdigheden met de verklaringen die u deed tegenover het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, §2, 57/6/1, §1 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 1, 4, 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn seksuele geaardheid. Hij hekelt dat de commissaris-generaal zich baseert op stereotype overwegingen. Verzoeker gaat in op de vastgestelde tegenstrijdigheden en tracht deze uit te klaren. Hij bespreekt rechtspraak van het Hof van Justitie en gaat in op zijn post op het sociale medium “Threads”. Er werd geen onderzoek gedaan naar de beleving van verzoekers seksuele oriëntatie in België.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de aanvallen van de VHP en *Bajrang Dal*. Hij verwijst naar de algemene context van India, waar politieke manifestaties grootschalig zijn. Opnieuw tracht hij de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. Verzoeker wijst op het algemeen kader van geweld door extreemrechtse Hindoe-organisaties tegen LGBTQ+ personen.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in de op subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij wijst op de discriminatie, het geweld en de sociale uitsluiting van LGBTQ+ personen in India.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op de toepassing van de versnelde procedure en het recht op een eerlijk proces. De versnelde procedure werd ten onrechte toegepast, zo stelt verzoeker.

In een vijfde middelonderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op verschillende punten innerlijk tegenstrijdig is. Hij stelt:

“-Het CGVS merkt enerzijds op dat verzoeker “uitdrukkelijk” geen nieuws meer heeft van zijn zus sinds hij uit huis werd gezet, en stelt anderzijds dat verzoeker verklaarde dat zijn zus “op dit moment” thuis zit, wat het CGVS als een tegenstrijdigheid beschouwt. Verzoeker heeft echter nooit gezegd dat hij na zijn vertrek nog contact had met zijn zus. De vermelding van de huidige woonsituatie van de zus betreft een feit dat verzoeker nog wist van vóór zijn vertrek; dit is geen tegenstrijdigheid.

-Het CGVS verwijt verzoeker dat hij over het wapen waarmee zijn vader hem sloeg, eerst sprak van “hout” en later van een “metalen staaf”. Dit verschil kan worden verklaard door het feit dat verzoeker onder invloed van angst en geheugenproblemen niet meteen de precieze aard van het voorwerp kon beschrijven. Het medisch attest dat verzoeker indiende, spreekt van “een voorwerp” zonder verdere specificatie. Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn geheugenproblemen.

-Het CGVS oordeelt dat verzoeker tegenstrijdigheden zou hebben verklaard over de identiteit van de aanvallers: bij de DVZ zou hij familieleden en burens hebben genoemd, terwijl hij bij het CGVS enkel sprak

over de VHP en Bajrang Dal. Verzoeker heeft echter steeds aangegeven dat hij door verschillende actoren werd aangevallen, zowel familie als leden van extremistische organisaties. Het CGVS maakt hier een kunstmatige tegenstelling, wat uiteraard niet kan.

-De bestreden beslissing is voorts gebaseerd op een aantal veronderstellingen die niet door enige objectieve bron worden gestaafd, bijvoorbeeld de stelling dat een 19-jarige man in Uttarakhand nog niet onder huwelijksdruk zou staan, omdat de gemiddelde huwelijksleeftijd 26 jaar zou zijn. Het CGVS gaat hierbij voorbij aan het feit dat huwelijksdruk ook op jongere leeftijd kan bestaan, vooral in traditionele plattelandsgemeenschappen. Het CGVS heeft daarenboven niet onderzocht of verzoekers familie tot een conservatieve kaste of gemeenschap behoort. De loutere verwijzing naar een "algemeen gemiddelde" is onvoldoende om de geloofwaardigheid van de door verzoeker beschreven gezinsdruk te weerleggen."

3 Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Wat betreft de bijzondere procedurele noden kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Tegenover de DVZ haalde u geen problemen aan die invloed zouden kunnen hebben op het verloop van de procedure (vraag 29, verklaring DVZ dd 4 maart 2026; ‘vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ’, zie administratief dossier).

Hoewel u tegenover het CGVS aanhaalde dat u aan geheugenproblemen lijdt (NPO, P.3), verduidelijkt u niet in concreto welke steunmaatregelen hieromtrent dienden te worden genomen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch op welke manier het ontbreken van bepaalde steunmaatregelen een negatieve invloed zou hebben op de behandeling van uw verzoek. Er dient tevens te worden opgemerkt dat het louter blote beweringen betreffen dat u aan geheugenproblemen zou lijden. Voorts werd u gedurende uw persoonlijk onderhoud met het CGVS bijgestaan door haar advocaat. U noch hij formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte u of hij er bij aanvang melding van dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde na afloop van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS een medisch certificaat neer (medisch certificaat, zie groene map). Echter blijkt nergens uit dit attest dat of op welke wijze uw vermeende geheugenproblemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose

gesteld. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens een éénmalig gesprek met de dokter in kwestie en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door louter te volharden in zijn geheugenproblematiek, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen, noch toont hij hiermee aan dat er zich alsnog steunmaatregelen opdrongen teneinde hem toe te laten volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. De Raad onderstreept dat aan het begin van het persoonlijk onderhoud ook door de *protection officer* werd benadrukt dat verzoeker het natuurlijk steeds mocht zeggen, indien hij zich iets niet kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 3). De Raad stipt verder aan dat in het neergelegde medisch attest, waarin gewag wordt gemaakt van een door verzoeker verklaarde geheugenproblematiek, wordt aangegeven dat verzoeker stelde dat hij tijdens zijn tweede interview – dit is het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – ook in de mogelijkheid was om correcte informatie te verschaffen omtrent zijn verleden. Uit het medisch attest kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen, noch wordt hierin gespecificeerd dat er zich bijzondere procedurele steunmaatregelen opdrongen.

3.6. Verzoeker klaagt aan dat de toepassing van de versnelde procedure *in casu* wordt gerechtvaardigd door te stellen dat hij “*slechts een verzoek [heeft] ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen*”. Hij stelt dat hij zijn verzoek indiende op de luchthaven onmiddellijk na zijn aankomst.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, en stelt dat *in casu* een beslissing bij voorrang moet worden genomen. Dit betreft de situatie van een verzoeker die wordt vastgehouden op een welbepaalde plaats, *quod in casu*. Verzoeker brengt niets in tegen de toepassing van de procedure ‘*bij voorrang*’ in zijn zaak. Hierbij moet worden vastgesteld dat hij niet aantoonde op welke wijze hij is gegriefd door de vaststelling dat in de bestreden beslissing, naast de pertinente verwijzing naar de behandeling ‘*bij voorrang*’, tevens gewag wordt gemaakt van de versnelde procedure. Zowel de behandeling ‘*bij voorrang*’ als de versnelde procedure geschieden met inachtneming van de fundamentele waarborgen van verzoeken om internationale bescherming in het algemeen en hebben geen invloed op de (inhoudelijke) beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoeker werd door het CGVS gehoord en kreeg tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon daarbij ook nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Hindi machtig is. Verzoeker slaagde er tevens in een medisch attest te bekomen om zijn geheugenproblemen te staven. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op 27 februari 2026 aankwam in België, in het bezit van een werkvisum type C. Verzoeker werd door de federale politie bevraagd over de reden van zijn komst naar België, waarop verzoeker verklaarde dat hij hier kwam voor toeristische doeleinden, dat hij na enkele dagen wilde vertrekken naar Frankfurt en dat hij op 4 maart 2026 weer zou terugkeren naar India (zie het administratief dossier, “grensverslag” dd. 27 februari 2026). Verzoeker liet aldus na een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken aan de Belgische overheden, waarmee hij toen in contact kwam. Het is pas nadat verzoekers visum werd ingetrokken en hem een teruggrijpingsbeslissing werd betekend, dat verzoeker aanstalten heeft gemaakt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name op 2 maart 2026. Gelet op deze chronologie, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker slechts een beschermingsverzoek heeft ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot zijn teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen. Dit gegeven rechtvaardigde op zich dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van zijn beschermingsverzoek. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geopperde mogelijke verklaringen voor zijn aanvankelijke verklaring dat hij voor toeristische doeleinden naar België kwam, kan niet overtuigen. Verzoeker kan bezwaarlijk een onbekendheid met de asielprocedure aanvoeren, waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit India opzoeken heeft gedaan naar welk land hij het beste kon vluchten (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 8 en 12). Wanneer verzoeker voorbereid uit zijn herkomstland vertrekt naar een land van bestemming met als doel aldaar bescherming aan te vragen, kan worden verwacht dat hij dan ook meteen bij aankomst deze bescherming aanvraagt, in plaats van toeristische doeleinden naar voor te schuiven als reden van zijn verblijf. De veralgemeende verwijzing naar de mogelijkheid van “*schrik*” kan evenmin overtuigen. Hierbij moet nogmaals worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing sowieso blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze werd beoordeeld waarbij rekening werd gehouden met de asielmotieven die hij opgaf tijdens zijn interview voor de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor vervolging gelinkt aan zijn seksuele oriëntatie. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoeker heeft een medisch attest van 22 maart 2026 overgemaakt. In dit attest wordt ingegaan op verzoekers vluchtrelaas, zoals verklaard door verzoeker ten overstaan van de attesterende arts, tijdens een eenmalige consultatie op 20 maart 2026. Er wordt aangegeven dat verzoeker in 2019 werd aangevallen door zijn vader, dat hij een blok hout op zijn achterhoofd kreeg en dat hij sindsdien geheugenproblemen heeft. Er wordt verder aangegeven dat verzoeker pas in zijn tweede interview correcte informatie over zijn verleden in zijn moedertaal, het Hindi, kon geven. Er wordt aangegeven dat hij nog last heeft van flash-backs en stress en dat hij een andere keer werd aangevallen met een ijzeren staaf, waarvan hij een litteken aan zijn voet heeft. Vervolgens wordt ingegaan op het klinisch onderzoek en de symptomen. Er wordt aangegeven dat verzoeker goed verzorgd is en dat hij volhardt dat hij de waarheid vertelt. Verder wordt aangegeven dat verzoeker geen medicijnen neemt en worden zijn gewicht en lengte aangegeven. De waarden van zijn bloeddruk en hartslag worden aangegeven, evenals van zijn longen. Er wordt aangegeven dat verzoeker op zijn huid twee littekens heeft, met name één litteken op het achterhoofd van 1 cm en één litteken op de linkervoet van 2 cm. Hiervan worden ook foto's gevoegd. In het medisch attest wordt geconcludeerd dat verzoeker eerlijk lijkt en vertelt over de bedreigingen die hem verplichtten zijn land te verlaten. Wat betreft de littekens wordt gesteld dat het verband tussen de littekens en het relaas plausibel lijkt (*"semble tout à fait plausible"*).

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. In dit geval moet worden vastgesteld dat de inhoud van het attest slechts beperkt en vaag is. Er wordt ingegaan op verzoekers verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten, gesteld dat verzoeker eerlijk *"lijkt"* en dat een verband tussen de littekens en de vervolgingsfeiten plausibel *"lijkt"*. Er wordt hierbij geen verduidelijking gegeven over de precieze graad van overeenstemming, noch op grond van welke bevindingen de arts hiertoe komt. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de door verzoekster verklaarde handelingen, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Evenmin wordt uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de littekens. De Raad neemt acte van de persoonlijke appreciatie van de geneesheer dat deze de indruk heeft dat verzoeker de waarheid vertelt, doch dit kan niet volstaan. Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan hier dan ook niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van verzoekster onbetwist het gevolg zijn van mishandeling in de door verzoeker geschetste omstandigheden en context. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met de door verzoeker verklaarde handelingen, dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. Wat betreft de verwijzingen naar de flash-backs en stress wordt enkel verwezen naar verzoekers eigen verklaringen hierover, zonder dat uitspraak wordt gedaan over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychologische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Hetzelfde geldt voor het door verzoeker voorgehouden geheugenverlies, dat enkel wordt vastgesteld op grond van verzoekers eigen verklaringen. Er blijkt niet dat de behandelende arts enige medische onderzoeken in deze heeft verricht. De Raad wijst er ook op dat de verklaringen van verzoeker, zoals afgelegd ten overstaan van de behandelende arts, niet steeds overeenstemmen met de verklaringen afgelegd bij het CGVS, niettegenstaande dat verzoeker bij de behandelende arts verklaarde dat hij bij zijn tweede interview – dit is het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – in staat was om de correcte informatie te verschaffen (zie *infra*). Gelet op al deze bevindingen, meent de Raad dat aan dit medisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoekers littekens, geheugenverlies en flash-backs met stress het gevolg zijn het door hem voorgehouden vluchtrelaas. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te

werpen op de bevindingen inzake verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen (zie *infra*).

4.1.3. Een aangevoerde homoseksuele geaardheid wordt aannemelijk geacht wanneer een verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot en voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, “*Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, Genève, 2012, nr. 8).

Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele geaardheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt. Meer nog dan bij andere asielmotieven, zijn de eigen verklaringen van een LGBTQ+ verzoeker daarom van wezenlijk belang. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerdde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het is aan verzoeker om vooral aan de hand van zijn verklaringen zijn gestelde seksuele geaardheid aannemelijk te maken. Hij zou immers als geen ander in staat moeten zijn inzicht te bieden in wat hij innerlijk denkt of voelt. Het zijn voornamelijk de verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, die het uitgangspunt vormen voor het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn ervaringen met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid, eventuele relaties en de eigenheid en beleving van een homoseksuele geaardheid, alsook dat hij bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst of hoe zijn ervaringen in het algemene beeld zouden passen, en eventueel ook bekend is met de situatie van homoseksuelen in België. Wanneer een verzoeker afkomstig is uit een land waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk onaanvaardbaar is of strafbaar is gesteld, mag van hem tevens worden verwacht dat er sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag ziet gesteld wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) van zijn land van herkomst verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat verzoeker zijn seksuele geaardheid heeft geaccepteerd. Er mag echter wel worden verwacht dat er bij verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTQ+ personen niet accepteert en waar dit mogelijk strafbaar is gesteld, sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven (UNHCR, “*Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*”, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksuele geaardheid mag een voldoende omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Door de wijze waarop de commissaris-generaal het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele geaardheid heeft ingericht, werd verzoeker ook daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn gestelde seksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de *protection officer* tijdens het persoonlijke onderhoud herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ervaringen met en beleving van zijn beweerdde homoseksuele geaardheid, rekening houdend met zijn herkomst uit India, en de context van de samenleving aldaar. Uit de bestreden beslissing volgt dat er *in casu* geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerdde homoseksuele geaardheid. Verzoeker maakt zijn beweerdde seksuele geaardheid niet aannemelijk.

4.1.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: “*U verklaarde tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u wist dat u homo was toen u 15 jaar oud was (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026; NPO, P.5). U zei daar op het CGVS meteen bij dat u toen begon “meisjes*

te haten" (NPO, P.5). Het is opvallend dat het eerste element dat u met uw homoseksualiteit verbindt meisjes haten is. Er is immers geen link tussen homoseksualiteit en vrouwenhaat.

U kwam na afloop van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS terug op het moment waarop u zich bewust werd van uw homoseksualiteit, zeggende dat dat pas op 19-jarige leeftijd gebeurde (mail P.W. dd 30 maart 2026, zie administratief dossier). Het is bevreemdend en volstrekt onaannemelijk dat u zich met 4 jaar zou vergissen met betrekking tot zo'n belangrijke gegeven van uw leven, temeer nadat u op 2 voorgaande interviews zei dat u het op 15-jarige leeftijd wist.

Dat u zich pas op 19-jarige leeftijd bewust werd van uw homoseksualiteit is overigens in tegenstrijd met uw verdere verklaringen. Zo zei u tegenover het CGVS dat u een relatie met K. was aangegaan "2-3 maanden voor ik 19 werd" (NPO, P.5). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende homoseksualiteit verder.

Ook over de relatie tussen uw geaardheid en uw geloof legde u tegenstrijdige verklaringen af. U gaf aan praktiserend Hindoe te zijn, maar dat de oude boeken van uw geloof homoseksualiteit als een zonde beschouwen (NPO, P.17). U gaf desalniettemin aan de tempels te bezoeken en te bidden (NPO, P.17-18). Toen u werd gevraagd of uw geaardheid een impact had op uw geloof zei u van niet. Nadat er werd doorgevraagd zei u echter, in flagrante tegenstrijd met die verklaring, geen Hindoe te kunnen blijven. Toen u werd voorgelegd dat u nochtans had aangegeven te geloven en te bidden, hulde u zich vervolgens in stilzwijgen (NPO, P.18).

Op uw profiel op het sociaal medium "Threads", waarnaar rechtstreeks vanop uw instagramprofiel wordt doorverwezen, blijkt u in maart 2025 op zoek naar een "cute partner and business minded girl" (screenshots sociale mediaprofielen, zie blauwe map). Het is in flagrante tegenstrijd met uw verklaringen als zou u homoseksueel zijn, meisjes haten en uitdrukkelijk niet met een meisje te willen trouwen (NPO, P.5), dat u naar een meisje of vrouw op zoek bent."

4.1.5. Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan die deze beoordeling – die steun vindt in het administratief dossier, betrekking heeft op de kern van het vluchtrelaas en pertinent alsook draagkrachtig is – aan het wankelen brengt of in een ander daglicht plaatst. Waar verzoeker stelt dat het Hof van Justitie heeft gezegd dat seksuele oriëntatie niet mag worden beoordeeld op basis van stereotype beelden of op een soort van bewijs met tests of filmpjes met intieme beelden, kan de Raad enkel vaststellen dat de beoordeling van de commissaris-generaal geenszins getuigt van dergelijke ongeoorloofde analyse. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, zijn het evenwel verzoekers antwoorden die veeleer getuigen van een stereotiepe beschrijving van een homoseksuele geaardheid, waarbij verzoeker de bewustwording van zijn seksuele oriëntatie meteen verbindt aan het haten van meisjes (zie NPO, p. 5). Wat betreft het moment waarop verzoeker zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid, stelt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden, zoals mogelijk trauma en geheugenproblemen, waarbij hij het door hem neergelegde medisch attest en de daarop vermelde geheugenproblematiek benadrukt. In deze stipt de Raad aan dat de voorgehouden geheugenproblematiek de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verschonen. De Raad herhaalt vooreerst dat in het medisch attest werd aangegeven dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn tweede interview in staat was om alle correcte informatie te verstrekken. Er mag dus worden aangenomen dat verzoekers verklaringen, afgelegd bij het CGVS, correct zijn, alwaar hij aangaf dat hij zich op zijn vijftiende bewust werd van zijn seksuele oriëntatie. Dat verzoeker vervolgens zowel in het medisch attest als in de corrigerende mail van P.W. – dat dateert van na dit medisch attest – plots melding maakt van een leeftijd van negentien jaar, ondergraaft zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze. Het gaat *in casu* ook niet om bijkomstigheden of loutere details, doch wel om een dermate essentieel kernelement waarvan mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, zeker wanneer het gaat om wezenlijke ervaringen zoals de ontdekking van de eigen geaardheid of het bestaan ervan, zich deze zonder moeite kan herinneren en helder alsook voldoende gedetailleerd en concreet kan weergeven. Bovendien benadrukt de Raad dat de *protection officer* bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat verzoeker steeds kon zeggen dat hij zich iets niet herinnerde. Verzoeker heeft hierbij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet aangegeven dat hij zich de precieze leeftijd waarop hij zich bewust werd van zijn seksuele oriëntatie niet kon herinneren, doch integendeel meermaals een uitdrukkelijke leeftijd verschafft. Het gaat ook om een verschil van vier jaar in de verklaringen over het tijdstip waarop verzoeker zich bewust zou zijn geworden van zijn seksuele oriëntatie, wat een wezenlijk verschil is. Er is een significant verschil tussen het bewust worden van de seksuele oriëntatie op vijftienjarige of op negentienjarige leeftijd, temeer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn ouders op negentienjarige leeftijd heeft verteld over zijn homoseksuele geaardheid (zie NPO, p. 5). Dat verzoeker zich niet zou kunnen herinneren of hij zich reeds meerdere jaren bewust was van zijn seksuele oriëntatie, alvorens deze met zijn ouders te delen, dan wel dat dit alles in eenzelfde jaar gebeurde, is volstrekt onaannemelijk. Zoals de commissaris-generaal verder ook terecht stelde, is verzoekers verklaring dat hij zich pas op zijn negentienjarige leeftijd bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid ook tegenstrijdig aan zijn verklaringen dat hij reeds enkele maanden voor deze leeftijd een relatie had met een jongen (zie NPO, p. 5). Verzoeker is verder weinig ernstig, waar hij stelt dat de tegenstrijdige verklaringen omtrent de verhouding tussen zijn seksuele geaardheid en zijn religieuze beleving "*allesbehalve een zwaarwichtig tegenstrijdig element*" te noemen is. Er kan redelijkerwijze worden

aangenomen dat de moeilijke verhouding tussen iemand religieuze beleving en seksuele geaardheid van dergelijke persoonlijke en ingrijpende aard is, dat verzoeker minstens in staat is om hier coherente verklaringen over af te leggen, *quod non in casu*. Wat betreft de verwijzing naar verzoekers profiel op een sociaal medium, schuift verzoeker een aantal mogelijke verklaringen naar voor: hij kan biseksueel zijn, de post kan dateren van voor zijn volledige zelfaanvaarding of de post kan om sociale druk zijn geplaatst. Het kan hierbij bezwaarlijk volstaan een aantal hypothesen naar voren te schuiven, zonder de verduidelijken welke nu op hem van toepassing zou zijn. Het komt niet aan de Raad toe om te gissen of één van deze, en zo ja welke, verklaringen op verzoeker van toepassing zou zijn. Wat ten slotte het gebrek aan onderzoek naar verzoekers beleving van zijn seksuele geaardheid in België betreft, volstaat het vast te stellen dat verzoeker zich nog maar enkele maanden in België bevindt en zich sinds zijn aankomst bovendien in een gesloten centrum bevindt. Van getuigenissen van vrienden of deelname aan evenementen alhier is geen sprake. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook geen enkele concrete bijkomende elementen toe, aangaande zijn beleving van zijn geaardheid alhier.

4.1.6. Het geheel aan zijn oppervlakkige, niet doorleefde, incoherente, tegenstrijdige en opvallende verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, heeft tot gevolg dat verzoeker een homoseksuele geaardheid in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit niet aannemelijk maakt, laat staan de problemen die hij door deze beweerde geaardheid zou hebben gekend.

4.1.7. Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft gemotiveerd dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen in zijn ouderlijk huis en de problemen met de VHP, *Bajrang Dal*, de BJP en andere groeperingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen met de VHP, Bajrang Dal en Karni Sena, alsook andere groeperingen, bleken bijzonder vaag en weinig specifiek. Zonder verduidelijking zei u dat u “door deze mensen” geslagen werd, en dat u daarbij “met een ijzeren staaf op mijn been” werd geraakt (NPO, P.4). Bij de DVZ had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat u bij die aanval “niet fysiek gewond” raakte, maar bij het wegvluchten gewond raakte aan uw linkervoet (vraag 1, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026).*

Volgens uw verklaringen op het CGVS waren het “de mensen van VHP en Bajrang Dal” die u geslagen hadden. U wist dit omdat u die mensen toevallig in politieke rally’s van de BJP had zien passeren, en ze had herkend toen zij u later hadden geslagen (NPO, P.12). Het is echter niet aannemelijk dat u, als sympathisant van de Congrespartij, zoveel aandacht voor een BJP-rally toont dat u daarin de gezichten van mensen van VHP en Bajrang Dal kan onderscheiden en herinneren.

Tijdens uw interview met de DVZ had u ook een aanval in het openbaar vermeld, maar daarin noemde u geenszins de VHP of Bajrang Dal. U had daarbij verklaard dat u familieleden en burens had herkend, en dat de politie ook betrokken was (vraag 1, vragenlijst CGVS dd 4 maart 2026). Uw medisch certificaat, dat volledig is gebaseerd op uw verklaringen, vermeldt ook dat u werd aangevallen door familie, politie en door onbekenden (medisch certificaat, zie groene map). Uit deze vele tegenstrijdigheden met betrekking tot uw vermeende aanvallers blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over deze aanval.

Los van uw ongeloofwaardige verklaringen over een aanval vanwege mensen van de VHP en Bajrang Dal, haalde u nog bijzonder vage en allesbehalve concrete, specifieke problemen met deze bewegingen aan, die evenmin overtuigen. Ze zouden u hebben lastig gevallen en hebben geprobeerd u te slaan. Ze zouden ermee hebben gedreigd u neer te schieten als u naar de politie zou gaan. U verklaarde tevens dat als u in een andere stad in India zou gaan wonen, ze u nooit met rust zouden laten (NPO, P.11). U maakt deze problemen echter niet aannemelijk. Het betreffen alle blote beweringen en het is daarnaast volstrekt onduidelijk waarom deze bewegingen het zo op u gemunt zouden hebben, en zich zoveel moeite zouden getroosten u achterna te zitten, louter omdat u homoseksueel zou zijn.

Daarnaast zouden zij tevens hebben gedreigd u te vermoorden als u een LGBTQ-organisatie zou contacteren (NPO, P.12). Wederom is het volstrekt onduidelijk waarom zij u hiermee zouden bedreigen. U kan dat geenszins verklaren.

U verklaarde dat u betrokken bent bij de Congrespartij en dat “zij” u ook daarom willen vermoorden. U haalt daarbij aan dat de BJP aan de macht is. Nochtans zegt u zelf dat het parlamentslid uit uw eigen herkomstplaats, (...), lid is van de Congrespartij (NPO, P.5). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u louter stemt voor de Congrespartij, en dat u niet eens een lidkaart hebt (NPO, P.6). Uw vermeende vrees voor politieke vervolging, als één van de vele miljoenen stemmers op de Congrespartij, kan dan ook geenszins ernstig worden genomen.

De problemen die u in uw ouderlijk huis zou gekend hebben omwille van uw vermeende geaardheid waren evenmin geloofwaardig:

U zou uw familie op 19-jarige leeftijd hebben verteld dat u homo bent, omdat zij u onder enorme druk plaatsten om te trouwen. Nadat u hen had verteld dat u homo bent, in een poging om die druk weg te nemen, zouden uw ouders u zijn beginnen mishandelen. Het is echter allesbehalve aannemelijk dat u reeds op 19-jarige leeftijd onder zo’n grote druk zou staan om te trouwen. Vooreerst was u toen volop aan het studeren aan de universiteit (NPO, P.10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de wettelijke leeftijd om te

trouwen voor mannen in Uttarakhand pas op 21 jaar ligt, en de gemiddelde leeftijd voor mannen om te trouwen pas op 26 jaar ligt (COI huwelijksleeftijd Uttarakhand, zie blauwe map).

Het is des te ongeloofwaardiger dat u op 19-jarige leeftijd onder zoveel druk stond om te trouwen, terwijl uw zus geen enkele druk om te trouwen zou ervaren. Nochtans liggen de wettelijke en gemiddelde leeftijden voor vrouwen om te trouwen in Uttarakhand veel lager, respectievelijk op 18 en 22,3 jaar (COI huwelijksleeftijd Uttarakhand, zie blauwe map). Bovendien studeerde uw zus niet verder na het middelbaar en zit zij gewoon thuis (NPO, P.7).

U zei uitdrukkelijk tegen het CGVS dat uw zus “op dit moment” thuis zit (NPO, P.7). Echter had u, in flagrante tegenstrijd met bovenstaande verklaring, ook uitdrukkelijk gezegd dat u geen nieuws meer hebt van uw ouders of zus sinds u zo’n 3 jaar geleden uit huis werd gezet (NPO, P.8). (...)”

Door zijn verklaringen te herhalen en te wijzen op de algemene context van India, waar politieke manifestaties grootschalig en alomtegenwoordig zijn en extreemrechtse Hindoe-organisaties systematisch geweld plegen tegen LGBTQ+ personen, brengt verzoeker bovenstaande uitgebreide beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen, noch plaatst hij deze beoordeling hiermee in een ander daglicht. Dit summier betoog is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling, die door de Raad wordt bijgetreden.

Verzoeker tracht de tegenstrijdige verklaringen, omtrent de vraag of hij nu wel of niet gewond geraakte bij de aanval op zijn terugweg van het collega naar huis, nog uit te klaren. Hij herhaalt opnieuw dat hij last heeft van geheugenproblemen. De Raad verwijst naar wat hierboven reeds werd uiteengezet omtrent de inhoud van het medisch attest en benadrukt ook hier dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op een louter detail, doch wel om een belangrijke gebeurtenis in het vluchtrelaas. Het gaat ook niet zonder meer om een omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch wel om het afleggen van volstrekt onverzoenbare verklaringen. Waar een eventuele geheugenproblematiek zou kunnen verklaren waarom verzoeker bepaalde gebeurtenissen vergeet te vertellen, verduidelijkt hij niet waarom dit kan verklaren dat hij eerst bij de DVZ uitdrukkelijk verklaart dat hij niet fysiek gewond geraakte bij het incident om later bij het CGVS en in het medisch attest uitdrukkelijk te verklaren dat hij werd geraakt met een ijzeren staaf.

4.1.8. Waar verzoeker nog enkele tegenstrijdigheden ziet in de motieven van de bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd. Wat betreft het contact met zijn zus, stelt de Raad vast dat verzoeker op de vraag van de *protection officer* “uw zus woont in (...). Wat doet zij nu?” antwoordde dat zij “*is afgestudeerd en nu zit ze thuis. Op dit moment zit ze thuis*” (zie NPO, p. 7). Er wordt aldus zowel duidelijk door de *protection officer* als door verzoeker zelf verwezen naar het heden. Aldus kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoeker zichzelf tegensprekt door later in zijn persoonlijk onderhoud aan te geven dat hij reeds geen contact meer heeft met zijn zus sinds hij twee à drie jaar eerder uit het ouderlijk huis werd gezet.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de identiteit van zijn aanvallers, kan verzoeker niet voorhouden dat de commissaris-generaal slechts een “*kunstmatige tegenstelling*” maakt door erop te wijzen dat verzoeker bij de DVZ eerst heeft verwezen naar familieleden en burens, terwijl hij bij het CGVS enkel sprak over de CHP en *Bajrang Dal*. De Raad onderstreept nog dat in het medisch attest, dat werd opgemaakt op basis van verzoekers verklaringen, dan weer geen gewag werd gemaakt van voormelde groeperingen, doch enkel van zijn familie, de politie en onbekenden.

Wat betreft de huwbare leeftijd, stelt verzoeker dat een verwijzing naar een “*algemeen gemiddelde*” onvoldoende is om de geloofwaardigheid door de beschreven gezinsdruk te weerleggen. Hiermee gaat hij er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing – onder verwijzing naar objectieve landeninformatie – tevens werd aangegeven dat de wettelijke leeftijd om te huwen voor mannen in Uttarakhand op eenentwintig jaar ligt. In deze context is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker op negentienjarige leeftijd dermate veel druk ervaarde om te trouwen, dat hij hierdoor diende te vertellen dat hij homoseksueel was.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar India kan blijken. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing, aangaande het precieze wapen waarmee verzoekers vader hem aanviel, overtuigend, zodat hier niet verder op in dient te worden gegaan. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Hindi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES